

Boldog Daniella

A gólya

– Elviszlek, jó? – kérdezte Dezső ugyanúgy, mint minden reggel, és megvárta, hogy Zsófi válasz nélkül az orrára csapja a kaput, miután kitolta az utcára a biciklijét. Adél sietve zárta a bejárati ajtót, majd Dezsőhöz lépve adott egy puszit az arcára, bekukucskált az autó ablakán, teljesen feleslegesen odaintegetett a hátsó ülésen a telefonján elmélyülten chatelő fiának, és ő is beszállt.

Ahogy az autóval utolérték az iskola felé bicikliző Zsófit, Adél gyorsan letekerte az ablakot, és kikiabált: Este találkozunk, drágám, későn érek haza.

Zsófi megállította a biciklit, leszállt, és megvárta, míg a kanyarban eltűnik az autó. Előszedte a táskájából a telefonját, és ikertestvérének gyors ujjmozdulatokkal újabb üzenetet gépelt: *Akkor is áruoló vagy.* Ahogy a fekete alapon virágos hátizsákja hátsó zsebébe csúsztatta telefonját, meglátta az út másik oldalán az árok szélén a gólyát. Egy fehér-fekete mozdulatlan tollhalom volt. Kirázta a hideg az undortól. A környéken összesen két gólya volt, az ő utcájuknak a végén, egy villanyoszlop tetején éltek. Pár éve, akkoriban kezdték építeni a fészket, amikor egy tavaszi délután Anya várta őket a második bé osztály ajtájában technikaóra után. Akkor is kirázta a hideg. Nem akart felállni a tanár noszogatására a padból. Előre undorodott és rettegett azoktól a szavaktól, amiket – tudta – Anya fog mondani neki: Apa ma meghalt. Most hazamegyünk.

Áttolta a biciklijét az út másik oldalára, nézte egy darabig a gólyatemetet, majd hevesen dobogó szívvel visszatekert az utcájuk végére, és felnézett a fészekre. Egyedül, szinte mozdulatlanul állt benne egy gólya. Zsófi akkor arra gondolt, talán csak a kertjük végében sétál az a másik, és békákat fog a hosszú csőrével, mint a régi mesekönyveiben, amikben mindig így ábrázolják a gólyákat.

Tanítás után Zsófi aznap nem maradt a napköziben, azt mondta, fáj a gyomra, és egész nap hányingere van, így hazaengedték. A biciklijét a kocsmá oldalának támasztotta, leült az árok szélére, elővette tízórairól megmaradt szalámis szendvicset, és a zsemleiből kilógó szalámiról lefejtette a ráragadt szalvétadarabokat. Enni kezdett, és közben a gólyát nézte fenn a fészekben. Még mindig egyedül volt.

Egyszer csak fehér nyakát hosszú ívben hátravetette, és szárnyait hevesen csapkodva hangosan kelepelni kezdett. Zsófit nyugalom töltötte el, mint évekkal ezelőtt ott a szoba ajtájában, a temetés utáni este. Egész nap olyanokat suttoztak a meghívottak, hogy az ő anyukája milyen erős. Hogy ez az Adél egy kemény nő. Sokan sírtak a temetésen, olyanok is, akik nem tudtak semmi fontosat az ő Apukájáról, akik alig ismerték. De Adél nem sírt. Este a hálószobában Anya a sarokban ült egy fotelben, Mama pakolászott körülötte. Zsófi be akart lépni, hogy szóljon, keresztanyuék indulnak haza, el szeretnének búcsúzni, de megtorpant az ajtóban. Mama szokásához híven a legkevésbé odaillő dolgokat mondta Anyának.

– Adélkám, szedd össze magad, tudtuk, hogy eljön ez a nap. Az orvos megmondta előre. Nekem a fiam volt. Te még találhatsz magadnak valakit, de nekem a fiam volt.

Anya ekkor felállt, Mama elé lépett, és ívben hátrahajló nyakkal sikította, hogy az erek mind kidudorodtak a nyakán és a halántékán: Nem!

Zsófi visszasétált a közös gyerekszobájukba, lefeküdt az ágyára, és elöntötte a nyugalom. Peti a szoba közepén állt, egy labdát rugdosott ütemesen a közös nagy ruhásszekrényüknek. Néha a pulcsija ujjával megtörölte a szemét úgy, hogy körülötte kivörösödött a bőr.

Mikor elfogyott a szalámis szendvics, Zsófi visszaszállt a biciklire, és maga mögött hagyta

a furcsa pózba merevedett, megállás nélkül kelepelő gólyát. Otthon a házuk udvarában is hallotta még a hangját.

Azután mindennap megállt ott biciklivel, leült az árok szélére, és nézte a gólyát, amíg megette a szendvicset. Pár hét múlva arra érkezett a villanyoszlophoz, hogy a gólya nincs a fészében. Zavartan nézett körbe, mikor meglátta egy közeli háztetőn állni. Egy idegen gólya állt nem messze tőle, emelgette a szárnyait, kelepelt neki. Zsófi gólyája, akit egy ideje magában Lellének nevezett, támadóan csapkodott, és visszaszállt a fészébe. Ekkor az idegen beszállt Lelle helyére. Zsófi felállt ijedtében, és odakiáltott: Ne hagyd, Lelle!

Lelle hosszú csőrével csipkedett, szárnyaival csapkodott az idegen felé, végül kiűzte a fészekből, és a másik visszarepült a közeli háztetőre, onnan nézte. Zsófi befejezte az evést, büszke volt Lellére, és hazafele biciklizve elhatározta magában, hogy az idegent Dezsőnek fogja hívni.

Két héten át sokszor látta ugyanezt a küzdelmet, amikor az utca végén uzsonnázott. Néha még álmodott is róla. Egy igazán meleg nyári napon hazafele tekerve megcsúszott valamin a biciklije kereke, nagyot esett, csúnyán megütötte magát. Bicegve tolt a biciklijét, közben kotorászott a táskájában a szendvicse után. Ahogy a villanyoszlophoz ért, kicsúszott a keze a táskájából, nem vette elő a szendvicset. Két gólya ült a fészekben.

Épp csak egy pillantást vetett rájuk, nem ült le az árok szélére, elment az étvágya. Hazatolta a biciklit, bement a még mindig közös gyerekszobájukba, és elfeküdt az ágyán. Fájt a térde, fájt az oldala, és úgy érezte, soha többet nem akarja látni Lellét.

Reggel Zsófi elpakolta virágos hátizsákja első zsebébe a két szendvicset, Anya szokás szerint engedélyt kért arra, hogy megölelje. Magához húzta, és a hajába suttogta, ahogy szokta: Nagyon szeretlek. Este találkozunk.

Peti már a hátsó ülésen ült, és zenét hallgatott a telefonjáról óriási, nemrég kapott fejhallgatójával, ami tökéletesen kiszűri a külső zajokat. Dezső barátságosan mosolygott Zsófi felé, ahogy szokott.

– Elviszlek, jó? – kérdezte, és szemével közben már a bejárati ajtót figyelte, hogy Adél mikor lép ki rajta.

Zsófi kinyitotta az egyik hátsó ajtót az autón, és halkán azt mondta: jó.